

Dagsländor : sånger om
Rösselkonflikten med angifna
melodier /

Lundberg, Johan Fredrik,

81 A Br

LUNDBERG, J.F.
Hageländor

Vitt Sv.
(B)
o

Malars
1901

Kungl. bibliotek

0 0000 000106696

LUNDBERG, F. F.

vid S.
(Bz)
o

Dagsländor

af

Scarron och Rimsältaren

Sånger om Rösselkonflikten med
angifna melodier

.... *Pris 15 öre*

Eftertryck förbjudes.

Daseländor

Daseländor

Daseländor

Daseländor

RÖSSELIADEN.

Melodi ur »Gluntarne»: (»Nu tror jag det kan vara tid».)

Herr Rössel, du en sång skall få
till tröst uti förtreten,
att namnet ditt må saltadt gå
in i odödligheten.
Du har förtjänat »lite ris»
för all din stora möda.
Här skall du få en lämplig spis
utaf din egen gröda.

Bakom ditt plank, där vill du ha
Svartsjöstipendiater,
som äfven kallas »dubbelt bra»
strejkbrytarkandidater.
Du engagerade en präst
att söfva deras själar,
ty sedan går det allra bäst
att pina arbetsträlar.

Det var ej något vanligt pack
som här du lyckats samla.
För herrans ord de sade tack
i spalten af en »skramla».
Men svårt du fick att skaffa bröd
åt dina ljusa gossar;
de nästan ledo hungersnöd,
och sådant modet krossar.

De funno på det bästa råd
att hålla fast aptiten
och modet med den »blåda tråd»,
som man benämner spriten.
Men ack! din lilla, rara flock —
en skara lösa agnar —
den räckte inte till ändock
för — 1,000-tal af vagnar.

Med falska lockelser du skref
annonser uti bladen
i landet, där han vaggad blef,
modell'n till Schmitziaden.
Och några stycken kommo visst,
men foro snart tillbaka,
när de förstått din arga list
och fått din galla smaka.

De äro på all heder pank
och mycket stora lufvar,
som stanna kvar bakom ditt plank,
där allt är ställdt — på skrufvar.
Men svårt du haft att skaffa bröd
åt dessa stackars satar,
som stå omkring dig, som ett stöd,
tills en gång du dem ratar.

Till länets styrelse du skref
om hjälp i bleka nöden.
Du bad om mat, men snoppad blef
allt uppå kronobröden.
Hur forsar inte tidens elf,
hur skummar ej dess bölja!
Så koka, brygg och baka själf,
att all din svaghet dölja!

Din ära kan ej blifva skymd,
den far på ryktets vingar
igenom världens hela rymd
och uppåt skyn sig svingar.
Den illa fäktar hållre flyr,
så lyder ju en regel.
Men du skall lyckas bli martyr
på tidens hjul och stegel.

Rimsaltaren.

EN RÖST UR HOPEN.

Melodi: *«Den fattiga födan».*

O, Rössel, mein lieber, ännu är det tid
Från vägen den breda att vända!
Du står ju på branten, så djup och så vid,
Där afgrunden väntar måhända.

Nej, göm dina skatter där rost eller mal
Ej nån'sin dem kunna förstöra,
Så kanske du träffar i himmelens sal
De små, som du velat förgöra.

Visst lågar af stridslust ditt sinne, min vän,
Och samvetet gärna du vyssar,
Men tro mig, det vaknar och kommer igen,
När du fått asyl'n full af ryssar.

Där liksom vid Babel, förbistringens språk
Blir rådande bland denna liga.
Ja, du har ju fått ett sju helsikes bråk
Utaf dina slafvar från Riga.

Jag känner den mannen, som vackert beskref
Din verksambet i en avisa,
Hur arbetet du med all ifver bedref —
Det var för ditt högmod en lisa.

Den karlen snart ljugit sin mun utur led,
Hans ord man på guldvikt ej väger,
Men prisa ej dag förrän solen gått ned,
Som ordspråket vackert oss säger.

Adjö, lille Ludde, ja kanske godnatt!
Vi träffas numera ej åter.
Du har ju försökt vara karl för din hatt,
Det lyckas så sällan despoter.

Men lägg nu på minnet det råd som jag ger:
Blif man, du då aktning behåller!
Ty ingen så vidrig på jorden man ser
Som den, som af högfärd fått — koller.

Scarron.

STREJKBRYTARNE I KRISTLIG BELYSNING.

Melodi: »Skäggalikören».

Kring land och kring rike det ljuder,
Att Rössel sitt »praktiga» folk
:||: På andelig näring nu bjuder
Med präst ifrån Lund såsom tolk. :||:

Och för denna ömkliga skara,
Hvaröfver man ropar sitt ve,
:||: Skall svartrocken söka förklara
Det land, som de aldrig få se. :||:

Den Judas, som Jesus förrådde,
Dock var emot dessa en man;
:|: Han gjorde ju hvad han förmådde
Sen gick han och hängde sig, han. :|:

Så göra nog äfven de flesta
Af Rössels utkorade får;
:|: Det vore ju också det bästa —
Gud gifve det skedde i år. :|:

Scarron.

DEN GULA FORAN.

Se, hvilket lif däreborna vid knuten,
Som man nämna plär »Skogens bro»,
Det är foran den gula, jo, jo,
Som skall hämta fourage.
En polis med mustasch
Står och skriker: »Håll truten!»

Det är högtid för små och för stora,
När de Rösselska foran få se,
För att härifrån sta'n sig bege
Med eskort af polis:
Som en fångvagn precis
Drar i väg denna fora.

Och herr Rössel själf går och »plitar»,
Men det säges han har ingen ro
För att föda sitt röfverebo.
Från en vän som är snäll
Och som heter Monvell
Får han än några bitar.

Och han lefver så lycklig i drömmen,
Utaf storhetsmanien besatt.
Snart så få de väl spisa katt. —
Det för honom ser ut,
Och det går nog till slut,
Som Motvalls käring och strömmen.

Scarron.

DESPOTEN I ARLÖF.

Så sträng en herre det väl icke finns
I hela Skånes urgamla provins
Som den uti Arlöf, despoten;
Hans eder, de höras hit intill sta'n,
Att fan och hans mor de måtte få ta'n,
Dock ber jag: O, herre förlåt'en!

Ty hjärnan hos honom är öfveransträngd —
Och därför så blir han så etterbefängd
Af felet han fått uti skallen.
Det blir hans bane, jag tror det förvisst,
Och högfärdsgalen han blifver till sist,
Re'n sjunger han på sista trallen.

Och om så tokigt det nu fölle på,
Som ofvan här sagts att det skulle gå,
Och som uti Arlöf går talet,
Blir vägen ej lång, ni kunna förstå,
Ty hjälp för åkomman mannen kan få:
I närheten finns hospitalet.

Scarron.

DEN GLADA UNDERRÄTTELSEN.

Melodi: »Hjälten Grimborg».

Ung Ludvig satt uti sin asyl,
Grym såg han ut liksom en kabyl,
En fogde nyss hade inspekterat
Och hans inrättning totalt kasserat,
Och därför var han i misshumör.
Ack, orätt enhvar mot honom gör. —
Då trädde Jacobsson, hans högra hand,
Som är förmannen för detta band,
Högtidligt in uti stora salen
För att få trösta herr principalen.
Han mången gång hade gjort så förr —
För krypar'n öppnas alltid en dörr —
Och munnen breda på Rössel ler,
När nu sin älskling han åter ser.
»Hvad nytt, min vän, kan i dag du bringa?
Säg fort ifrån, ty min tid är ringal!»
»Så hör då, vördade direktör,
Def sorgeduskap, som med jag för,
Att våra spannar, förlåt, klosetter,
De flöda öfver med sina rätter,
Och inte kan man få någon hit,
Med lust att hämta strejkbrytars—t».
Då röt herr Rössel: »Säg är du tokig?
Du arma äsna med ryggen krokig,
Skall jag befattas med eder lort?
Fort utom dörren, förbannadt fort!
Ty annars, fan i min lilla låda,
Du får på baddeln en sådan klåda,
Att du ej glömmes på år och dag
Att här i Arlöf regerar jag!»

Scarron.

RÖSSELS HUSHÅLLNINGS- SÄLLSKAP.

Direktören ej känner sig tryggare.
Fast nu har han folk som ä' snyggare
Och mera än dubbelt så bra.
Han blifvit mer vresig och styggare,
Ty nu vill ej någon ölbryggare
Att bänglarne öl skola ha.

Och ställningen blir mycket svagare:
Ty nu hvad det lider i dagarne,
Det blir uppå lifsmedel nöd.
Si, öfverenskommit ha bagarne,
Att ej till de kända bedragarne
Nu mera försälja sitt bröd.

Jag hörde i går af en slaktare —
Men tyst, för fan, tala saktare —
Att han icke säljer mer kött
Till Rössels får och dess vaktare.
Och af mellanhänder och fraktare
En hvar i sin bransch nu är trött.

Scarron.

EN FYRVÄPLING.

O, Samuel, säg, hvarför ropar du ut
Att mjölet i skäppan nu tagit slut
För de kräk, som ni hafva i maten?
Du visste förut att så skulle gå,
För gyllene kalfven man står ej på tå,
Ej ens en gång kronan och staten.

Men du är ju gammal och Ludvig är ung,
Och han lika djäflig som frun uppå Ijung,
Den där ock plä'r kallas »Pintorpa».
Men du som har gråa och hedrande hår,
Du borde nog inte vara så svår —
Från hjärtat tag hårdnande skorpa!

Du kanske ej tänkt att det finnes en gud,
Som förr eller sen skall garfva din hud.
Men må du i tid det besinna,
Att när utaf ålder och vällefnad mätt
Du härifrån lifvet skall göra reträtt,
Du aldrig till himlen kan hinna.

Ej alla som August ha' sörjt för sin själ,
Ty han när som hälst kan »dö sig ihjäl»
Och ändå han lyser som solen.
Bland hälgonens skara *han* kommer att stå
Då Frosten och Rössel få blott titta på —
Tack vare den påfliga stolen.

Scarron.

SKÖNA ORDNINGSMÄN.

Melodi: »Den fattiga födan».

En fogde från staden, det urgamla Lund,
Har tagit sig orådet före,
Att spela landshöfding en helt liten stund,
Dock utan att låta't kungöra.

Han tänkte som så, jag har gjort så förut
Och gör det väl än flera gånger,
Mot mig vågar ingen att öppna sin trut,
För då vankas smörj af battonger.

Så sökte han ut på asylén så fin,
Bland den härliga Rösselska skaran,
De nio polismän, som herr Theorin
Fann passa att afvända faran.

De redan fått titlar utaf »hedersmän»
För sina utförda mandater
Och nu de ha blifvit »ordningens» män
Bland sina förledda kamrater.

Och härskarn blef mäktig glad i sitt sinn',
När han hörde omtalas detta.
Till Jacob han skrek: du trogne kom in,
En nyhet jag har att berätta!

Du öfverkonstapel kan bli om du vill,
Till höigare vyer du siktat,
Och icke i saken det gör något till
För fylle och oljud du pliktat.

En gammal fjärdingsman.

